

Arrest

nr. 335 505 van 5 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 16 maart 2025 en verzoekt op 18 maart 2025 om internationale bescherming. Op 3 juni 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juni 2025 aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgische staatsburger te zijn van 38 jaar oud. U werd geboren te Kutaisi en verbleef daar steeds wanneer u zich in Georgië bevond.

U verklaarde dat u in 2014 de diagnose van leukemie kreeg. U verklaarde dat er in Georgië geen goede behandeling bestond voor uw aandoening en er hoge kosten waren voor medische zorgen te krijgen. U verklaarde verder dat de medicatie die u kreeg binnen de Europese Unie niet kunnen verkrijgen in Georgië en vreest daar te zullen sterven.

U verklaarde voorts dat men u in Georgië tussen 2021 en 2024 tot driemaal toe in een psychiatrische instelling opsloot. De politie zou dit doen omdat u in 2011 had gezien dat enkele politieagenten mensen afpersten. U verklaarde dat u in de psychiatrie ook medicatie werd toegediend die u niet zou mogen krijgen wegens uw leukemie.

U besloot na uw diagnose om naar Europa te reizen en daar hulp te vragen. U vroeg in 2015 asiel aan in Duitsland maar schonk geen aandacht aan de beslissing die u kreeg en verliet het land in 2017. U verbleef ook ettelijke jaren in Italië, maar diende daar geen verzoek om internationale bescherming in. U reisde vervolgens eind 2022 naar Frankrijk en vroeg daar asiel aan, maar gezien u geen opvangplaats toebedeeld kreeg vertrok u kort hierop. Hierna verbleef u afwisselend in Georgië, Frankrijk, Italië en Spanje.

De laatste keer dat u zich in Georgië bevond was voor zo'n twee tot vier maanden voor u naar België reisde op 16 maart 2025. Op 18 maart 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart, paspoort en enkele medische verslagen uit België.

B. Motivering

Vooreerst merkt het CGVS op dat u ernstige medische problemen zou hebben. Met name zou u lijden aan leukemie. Bovendien verklaarde u verschillende malen te zijn opgenomen in een psychiatrische instelling in Georgië. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van uw onderhoud een glas water aangeboden en werd u gewezen op het feit dat u zelf een extra pauze mocht vragen indien u daar nood aan zou hebben (CGVS p. 2). Er werd ook expliciet gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u zich normaal voelde (CGVS p. 3). Er werd ook specifiek gepeild of u zich in staat voelde om het interview af te nemen waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 4). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u ook gevraagd of u de vragen en tolg goed had begrepen waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 14). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u in het afgelopen decennium zich in verschillende andere Europese lidstaten heeft bevonden en daar een verzoek om internationale bescherming indiende zonder evenwel de beslissing af te wachten.

Uit uw handelwijze blijkt dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht, maar het belangrijker vindt een land te zoeken dat precies aan uw verwachtingen voldoet, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst. Zo verklaarde u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend maar simpelweg geen aandacht schonk aan de beslissing die u zou hebben ontvangen (CGVS p. 6; Verklaring DVZ Nr. 23). Ook in Frankrijk diende u een verzoek in maar verliet dit land zonder antwoord af te wachten (CGVS p. 6; Verklaring DVZ Nr. 23). Bovendien verklaarde u ook in Italië en Spanje te zijn verbleven gedurende ettelijke jaren (CGVS p. 7; Verklaring DVZ Nr. 10).

Voorts stelt het CGVS vast dat u weinig aannemelijke verklaringen gaf betreffende uw visering door de Georgische politie.

Zo is het weinig aannemelijk dat men u louter voor het waarnemen van een afpersing door politieagenten in 2011 blijvend zou gevisieerd worden door de politie (CGVS p. 9). Bovendien waren er volgens u nog zo'n tien andere ooggetuigen van deze feiten (CGVS p. 9). Toen u werd gevraagd wat er met die mensen dan was

gebeurd verklaarde u dat u het niet wist (CGVS p. 9). Ook op de vraag waarom de politie u zou blijven viseren wist u geen beduidend antwoord te bieden (CGVS p. 9).

Verder verklaarde u dat de politie u verschillende keren zou hebben opgepakt in Georgië en u naar een psychiatrische instelling zou hebben gebracht waar u enige tijd verbleef (CGVS p. 11-12). Toen u werd gevraagd wie er dan bepaalde dat u naar deze psychiatrische instelling moest antwoordde u dat de politie dit bepaalde (CGVS p. 12). Op de vraag of u ooit voor een rechtbank verscheen gaf u een negatief antwoord (CGVS p. 13). Het is volstrekt onaannemelijk dat de politie zelf zou bepalen dat u opgenomen zou worden in een psychiatrische instelling gezien de politie hierover geen beslissingsrecht heeft. Bovendien verklaarde u dat uw familie u verschillende keren uit deze psychiatrische instelling was komen halen en ze zelfs hierover klacht hadden ingediend. U laat na om hier enig bewijs van neer te leggen, wat echter van u wel kan worden verwacht.

U toonde op uw gsm wel een document die zou aantonen dat u daadwerkelijk opgenomen werd in een psychiatrische instelling (CGVS p. 7-8). Er werd u gevraagd deze nadien nog in te dienen, maar u bleef hierbij in gebreke. Het CGVS merkt op dat dit document louter bewijs biedt over uw opname in een psychiatrische instelling, wat niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Echter kan dit geenszins bewijs bieden over de door u geschetste context waarom dit gebeurde. Dit verslag weet bijgevolg uw verklaringen geen kracht bij te zetten, noch aan te tonen dat uw gedwongen opnames in een psychiatrische instelling onterecht zouden zijn geweest.

Dit alles samengenomen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen geïseerd te worden door de Georgische politie.

Betreffende het loutere feit dat u medische problemen heeft dient te worden gesteld dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegde weet bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw identiteitskaart en paspoort tonen louter uw identiteit aan, maar deze wordt niet in vraag gesteld door het CGVS. De medische verslagen uit België tonen aan dat u medische problemen zou hebben. Dit wordt ook niet in vraag gesteld door het CGVS, maar zulke problemen zijn ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Hij meent dat hij geloofwaardige en coherente verklaringen over zijn medische problemen heeft afgelegd en wenst vooral te benadrukken dat hij ernstig ziek is en dat zijn medische toestand hem niet toelaat om op straat te belanden. Hij is bezig stappen te ondernemen om een verzoek tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Hij acht het aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de verwerende partij met het oog op verder onderzoek.

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken als bijlage bij het verzoekschrift.

2.2. Beoordeling van het beroep

2.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht, noch betwist waar over de bijzondere procedurele noden, in het licht van artikel 49/8 van de Vreemdelingenwet, op pertinente en draagkrachtige wijze het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing en waaruit volgt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen:

“Vooreerst merkt het CGVS op dat u ernstige medische problemen zou hebben. Met name zou u lijden aan leukemie. Bovendien verklaarde u verschillende malen te zijn opgenomen in een psychiatrische instelling in Georgië. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van uw onderhoud een glas water aangeboden en werd u gewezen op het feit dat u zelf een extra pauze mocht vragen indien u daar nood aan zou hebben (CGVS p. 2). Er werd ook expliciet gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u zich normaal voelde (CGVS p. 3). Er werd ook specifiek gepeild of u zich in staat voelde om het interview af te nemen waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 4). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u ook gevraagd of u de vragen en tolk goed had begrepen waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 14). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw verhaal op een adequate wijze te kunnen vertellen.”

2.2.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat de politie hem in Georgië tussen 2021 en 2024 tot driemaal toe opsloot in een psychiatrische instelling omdat hij in 2021 had gezien dat enkele politiemensen hem afpersten. Hij geeft aan dat men hem in de psychiatrie ook medicatie toediende die hij niet zou mogen krijgen. Zo kreeg hij in 2014 de

diagnose van leukemie. Volgens hem is er in Georgië geen goede behandeling voor zijn aandoening en waren de kosten om medische verzorging te krijgen hoog. Verder geeft hij aan dat de medicatie die hij binnen de Europese Unie kreeg in Georgië niet te verkrijgen is en dat hij vreest daar te zullen sterven.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier en in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit verzoekers gedrag geen dringende nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Dienaangaande treedt de Raad volgende overweging van de bestreden beslissing onverkort bij:

“Uit uw handelswijze blijkt dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht, maar het belangrijker vindt een land te zoeken dat precies aan uw verwachtingen voldoet, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst. Zo verklaarde u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend maar simpelweg geen aandacht schonk aan de beslissing die u zou hebben ontvangen (CGVS p. 6; Verklaring DVZ Nr. 23). Ook in Frankrijk diende u een verzoek in maar verliet dit land zonder antwoord af te wachten (CGVS p. 6; Verklaring DVZ Nr. 23). Bovendien verklaarde u ook in Italië en Spanje te zijn verbleven gedurende ettelijke jaren (CGVS p. 7; Verklaring DVZ Nr. 10).”

Verder is de Raad van oordeel dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen geïseerd te worden door de Georgische politie. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Voorts stelt het CGVS vast dat u weinig aannemelijke verklaringen gaf betreffende uw visering door de Georgische politie.

Zo is het weinig aannemelijk dat men u louter voor het waarnemen van een afpersing door politieagenten in 2011 blijvend zou geïseerd worden door de politie (CGVS p. 9). Bovendien waren er volgens u nog zo'n tien andere ooggetuigen van deze feiten (CGVS p. 9). Toen u werd gevraagd wat er met die mensen dan was gebeurd verklaarde u dat u het niet wist (CGVS p. 9). Ook op de vraag waarom de politie u zou blijven viseren wist u geen beduidend antwoord te bieden (CGVS p. 9).

Verder verklaarde u dat de politie u verschillende keren zou hebben opgepakt in Georgië en u naar een psychiatrische instelling zou hebben gebracht waar u enige tijd verbleef (CGVS p. 11-12). Toen u werd gevraagd wie er dan bepaalde dat u naar deze psychiatrische instelling moest antwoordde u dat de politie dit bepaalde (CGVS p. 12). Op de vraag of u ooit voor een rechtbank verscheen gaf u een negatief antwoord (CGVS p. 13). Het is volstrekt onaannemelijk dat de politie zelf zou bepalen dat u opgenomen zou worden in een psychiatrische instelling gezien de politie hierover geen beslissingsrecht heeft. Bovendien verklaarde u dat uw familie u verschillende keren uit deze psychiatrische instelling was komen halen en ze zelfs hierover klacht hadden ingediend. U laat na om hier enig bewijs van neer te leggen, wat echter van u wel kan worden verwacht.

U toonde op uw gsm wel een document die zou aantonen dat u daadwerkelijk opgenomen werd in een psychiatrische instelling (CGVS p. 7-8). Er werd u gevraagd deze nadien nog in te dienen, maar u bleef hierbij in gebreke. Het CGVS merkt op dat dit document louter bewijs biedt over uw opname in een psychiatrische instelling, wat niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Echter kan dit geenszins bewijs bieden over de door u geschetste context waarom dit gebeurde. Dit verslag weet bijgevolg uw verklaringen geen kracht bij te zetten, noch aan te tonen dat uw gedwongen opnames in een psychiatrische instelling onterecht zouden zijn geweest.

Dit alles samengenomen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen geïseerd te worden door de Georgische politie.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift in wezen slechts te beperken tot het herhalen van zijn nood aan internationale bescherming blijft verzoeker daartoe schromelijk in gebreke.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij over zijn medische problemen geloofwaardige en coherente verklaringen heeft afgelegd en dat hij ernstig ziek is. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat de medische problemen van verzoeker *an sich*, die op zich geenszins in twijfel worden getrokken, in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Georgische autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd zal worden omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. Dat de behandeling in Georgië in verzoekers ogen niet goed was en er hoge kosten aan verbonden waren, volstaat op zich niet om te besluiten tot het bestaan van een ernstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Het is immers niet zo dat hem iedere vorm van medische hulp werd geweigerd, maar wel dat de beschikbare medische hulp (medicatie), waarop hij overigens nooit een beroep deed, eerder gebrekkig was in vergelijking met de hulp die verzoeker hier in België krijgt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Het feit dat de gezondheidszorg in Georgië van mindere kwaliteit is dan die in België, is echter een praktische vaststelling, die *an sich* vreemd is aan het Verdrag van Genève.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald. In het verzoekschrift alsook ter terechtzitting geeft verzoekers advocaat ten andere ook aan dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in voorbereiding is.

Tot slot merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers documenten voorgaande appreciatie niet weten te wijzigen. Zijn identiteitskaart en paspoort tonen louter zijn identiteit aan, die niet in vraag wordt gesteld. De medische verslagen in België tonen aan dat hij medische problemen zou hebben, wat ook niet in vraag wordt gesteld, maar zulke problemen zijn ongegrond en nopen op zich niet tot het toekennen van internationale bescherming.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

2.2.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker

echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS